

Arrest

nr. 100 594 van 8 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oegandese nationaliteit te zijn, op 29 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. SIMOENS loco advocaat L. LUYTENS en van attaché M. HUYGHE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 20 maart 2012 het Rijk binnen en diende op 22 maart 2012 een asielaanvraag in. Op 30 november 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde op 20 maart 1995 geboren te zijn en minderjarig te zijn.

U verklaarde de Oegandese nationaliteit te bezitten, een etnische Muganda te zijn en geboren te zijn in Makindiya. U bent moslim. Uw moeder overleed bij uw geboorte. U woonde in bij uw tante langs moederskant in Makindiya. Toen u 4 of 5 was ging u inwonen bij uw vader en stiefmoeder in Kazo. Tussen uw 10de en 12de voelde u zich voor het eerst aangetrokken tot een meisje van uw klas. Omdat u als kind was geleerd dat het verwerpelijk was dat 2 mensen van hetzelfde geslacht zich tot elkaar aangetrokken voelen, gaf u geen uiting aan deze gevoelens. Toen u 13-14 jaar was had u voor het eerst een seksuele ervaring met Nasser, een jongen. Omdat u op internaat zat kon u hem niet dikwijls zien. Nog toen u een relatie had met Nasser ontmoette u op 10 januari 2010 Sara, een meisje dat ook studeerde aan de Mbogo Mixed Secondary school. Toen u 15 was had u een eerste homoseksuele ervaring met haar. U zette uw relatie met Nasser stop omdat u besepte dat u een relatie met een meisje verkoos. Sara en u hadden seksuele betrekkingen in de slaapzalen op school. Op 24 of 25 juli 2011 werden u en Sara op een algemene vergadering van studenten en leraren naar voor geroepen. Klaarblijkelijk was bekend geraakt dat jullie een lesbische relatie hadden. Jullie werden geslagen met houten stokken en werden van school gestuurd. Uw vader werd door de school opgebeld. Jullie kregen een brief mee voor jullie ouders waarin stond uitgelegd waarom jullie waren uitgewezen. U ging per taxi naar huis. Uw vader was niet thuis en u vertelde uw stiefmoeder niets. Toen uw vader van het werk terugkwam riep hij u bij zich. Hij zei dat u zijn dochter niet meer was, dat u moest vertrekken en dat u nooit meer moest terugkomen. Hij wilde u met een speer aanvallen en bij het afweren ervan raakte u gewond. U ging bij uw buurvrouw, die u wat geld gaf. U nam de taxi naar Impala, waar Sara en haar ouders woonden. U bleef daar een week en werd uit veiligheidsoverwegingen naar Aunty Nassim in het dorp Bukerere overgebracht. In januari 2012 kwam de moeder van Sara naar Bukerere. Zij vertelde u dat Sara in december 2011 door de politie was opgepakt. U bleef 7 à 8 maanden in Bukerere. Sara's moeder kwam u daar op 19 maart 2012 oppikken en bracht u naar Kampala. Jullie ontmoetten er een andere vrouw, met wie u naar Entebbe reisde. Daar namen jullie het vliegtuig naar België. Ze bracht u naar het Noordstation en verliet u daarna. U vroeg op 22 maart 2012 asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U beweert Uganda te hebben verlaten omwille van problemen die voortvloeien uit uw lesbische geaardheid, maar u kon uw lesbische geaardheid niet aannemelijk maken.

Ten eerste kan ernstig getwijfeld worden aan uw bewering dat u gedurende anderhalfjaar een relatie heeft gehad met Sara Nampeera (gehoor CGVS, p. 19).

U verklaarde dat Sara actief was binnen de organisatie LGBTI, maar vreemd genoeg vernam u dit pas toen u al in België was, met name via een andere vriendin, Mary, die u een attest opstuurde van LGBTI (gehoor CGVS, p. 4 en 18). Het is merkwaardig dat Sara u tijdens de anderhalf jaar durende relatie die u met haar beweert te hebben gehad niets zou verteld hebben over haar activiteiten binnen LGBTI en klaarblijkelijk ook nooit iets over deze organisatie zou hebben verteld, vermits u stelde niets over deze organisatie te weten (gehoor CGVS, p. 18).

Wanneer u gevraagd werd naar Sara's geboortedatum, kon u hierop niet antwoorden, en u bleek haar leeftijd evenmin te kennen. U voegde er ook aan toe dat zij uw geboortedatum ook niet kende (gehoor CGVS, p. 17). Dit is vreemd voor een stel dat gedurende anderhalf jaar een relatie had en op internaat zat op dezelfde school (gehoor CGVS 9-10). Verder weet u niet of Sara voor zij u ontmoette een andere liefdesrelatie had met een man of een vrouw. U beweerde dat jullie nooit over haar relaties met anderen praatten, wat merkwaardig is omdat u verklaarde dat u haar wel verteld had dat u een boyfriend had gehad (gehoor CGVS, p. 20). Ook over haar vrienden (homo- of heteroseksueel) deed u heel ontwijkend en zei u dat ze enkel schoolvrienden had, dat ze niet zo close was met anderen buiten u en dat ze de meeste tijd met u spendeerde (gehoor CGVS, p. 21). In het licht van hogervermelde verklaring van u dat Sara actief was binnen LGBTI kan moeilijk aangenomen worden dat ze enkel maar schoolvrienden had. Wanneer u gevraagd werd of u een kinderwens heeft, antwoordde u ontkennend. U verklaarde er vreemd genoeg nooit over (na)gedacht te hebben en het er evenmin met Sara over gehad te hebben (gehoor CGVS, p. 13-14). Uw verklaring dat u nooit ruzie met Sara maakte [in anderhalf jaar relatie], roept ook vragen op, zeker in het licht van uw beweerde verboden relatie met haar, die ongetwijfeld spanningen moet hebben meegebracht. Wanneer u gevraagd werd of u ooit met de ouders van Sara sprak over jullie relatie [toen u tijdelijk bij hen verbleef nadat uw vader u het huis uitgooide] antwoordde u dat zij de dagen dat u bij hen verbleef niet met u praatten, maar dat zij alleen naar Sara luisterden. Het is bijzonder bevreemdend dat de ouders van Sara u wel onderdak zouden hebben gegeven maar gedurende de week dat u bij hen was (gehoor CGVS p. 16) volstrekt niets tegen u zouden hebben gezegd, terwijl er na jullie uitwijzing uit de school en nadat uw vader u het huis uitzette toch gespreksstof genoeg voorhanden was. Opmerkelijk is ook dat u verklaarde – sinds u in België bent

– enkel contact te hebben gehad met uw vriendin Mary in Oeganda, maar geen contact meer te hebben gehad met de ouders van uw beweerde vriendin Sara. Op de vraag waarom u geen contact meer met hen heeft, antwoordt u dat u geen telefoonnummer en geen adres van hen had en dat ze geen contact meer met u wilden (gehoor CGVS, p. 5). Het is echter weinig aannemelijk dat de mensen met wiens dochter u een liefdesrelatie zou hebben gehad (en die dit klaarblijkelijk accepteerden) (gehoor CGVS, p. 16), die u onderdak verleenden omdat u problemen had met uw vader (gehoor CGVS, p. 16), die u na een kort verblijf bij hen onderdak gaven bij een verwant van hen (gehoor CGVS, p. 16), en die uw reis naar België organiseerden (gehoor CGVS, p. 6), plots geen contact meer met u zouden hebben gewild nadat u Oeganda had verlaten. Het hebben van contact via telefoon, e-mail of sociale netwerken met een lesbisch meisje in het buitenland is voor hen immers veel minder risicovol dan het onderbrengen in hun huis van een lesbisch meisje in Oeganda. Bovendien kan worden opgemerkt dat u verklaarde dat u – toen u al in België was - via Mary een attest van LGBTI ontving, dat de moeder van Sara speciaal voor u aan Mary zou hebben gegeven, hetgeen erop wijst dat Sara's moeder nog steeds erg met u begaan was. Dit maakt het des te merkwaardiger dat u na uw vertrek uit Oeganda geen contact meer met Sara's ouders zou hebben gehad en ook niet geprobeerd zou hebben om (bij voorbeeld via Mary) hun contactgegevens in handen te krijgen, vooral om te weten of zij al nieuws hadden over uw beweerde vriendin Sara.

Verder zijn een aantal van uw verklaringen weinig verenigbaar met een homofobe omgeving als Oeganda, waar volgens u het gerucht dat iemand lesbisch is al voldoende is om iemand te arresteren of om te brengen (gehoor CGVS, p. 22).

Zo stelde u dat u seksuele betrekkingen met Sara had in de slaapzaal van het internaat waar u verbleef (gehoor CGVS, p. 10, 12). U verklaarde dat jullie lakens bonden rond het bed (gehoor CGVS, p. 10, 12). U verklaarde echter tegelijk dat het binden van lakens rond de bedden uitdrukkelijk verboden was op school (gehoor CGVS, p. 10). In het licht van deze laatste bewering is het des te opmerkelijker dat jullie lakens bonden rond jullie bedden en dan seks hadden, omdat jullie door het binden van die lakens ecies de aandacht vestigden op het bed waarin jullie seks hadden, vermits deze lakens duidelijk zichtbaar waren en het binden ervan aan de bedden volgens het schoolreglement ook uitdrukkelijk verboden was. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u niet wachtte met het hebben van seks tot de slaapzalen leeg waren, omdat de slaapzalen volgens u nooit leeg waren (gehoor CGVS, p. 12). U beschreef ook dat uw vriendin op termijn ook een 'ding' bij zich had 'dat er als een penis uitzag' en dit gebruikte toen jullie seks hadden (gehoor CGVS, p. 12). Hieromtrent kan worden opgemerkt dat het erg riskant lijkt om een vibrator in een gemeenschappelijke slaapzaal van een school in Oeganda te gebruiken, vermits men zich kan inbeelden dat het meer risicovol is voor 2 meisjes die zich in 1 bed bevinden om met een vibrator te worden betrapt, dan wel zonder, vermits een vibrator in het bijzijn van 2 meisjes meteen een bezwarend materieel bewijs vormt voor een lesbische relatie, terwijl het gebruik van een vibrator op zich geen noodzakelijke voorwaarde vormt voor het hebben van een lesbische seksuele relatie. U verklaarde verder dat u na uw uitwijzing uit de school naar huis ging (gehoor CGVS, p. 14-15). In het licht van uw bewering dat u zich in het nieuwe gezin van uw vader als een outcast voelde sinds u er op uw 4de of 5de ging wonen (gehoor CGVS, p. 3-4), dat u nooit goed had gecommuniceerd had met uw vader (gehoor CGVS, p. 15) en dat Oeganda een homofobe maatschappij is, is het opmerkelijk dat u zich na uw uitwijzing uit de school zonder meer naar huis begaf en wachtte tot uw vader thuiskwam. Men kan zich afvragen waarom u niet - zij het tijdelijk, om tijd te winnen – onderdook bij mensen waarvan u wist dat ze geen bezwaar hadden tegen uw lesbische geaardheid, i.c. bij de ouders van Sara, waar u wél naartoe ging nadat uw vader u uit het huis had gezet. Bedenklijk is ook dat u beweerde dat u tegenover uw vader niet ontkende wat de reden was voor uw uitwijzing uit de school, 'omdat het waar was' (gehoor CGVS, p. 15), terwijl uit uw verklaringen nergens blijkt dat er enig materieel bewijs of getuigenissen waren die aan de basis lagen van uw uitwijzing, zodat ontkenning van uw lesbische geaardheid tegen uw vader toch ten minste het proberen waard was. Voor wat uw uitwijzing uit de school betreft kan nog worden opgemerkt dat het verbazing wekt dat u volstrekt niet weet wat de aanleiding hiertoe was (gehoor CGVS, p. 14). Men zou toch verwachten dat - wanneer een schoolhoofd een dermate zware sanctie als uitwijzing van een leerling neemt – hij hierover niet alleen tegenover de leerling zelf, maar ook tegenover de ouders een meer afdoende verantwoording (concrete feiten, eventuele getuigen, ...) geeft dan u voorhoudt. Met deze uitwijzing hypothekeert het schoolhoofd immers niet alleen de toekomst van de leerling maar ook deze van de hele familie. Dat het schoolhoofd de zaak afdoet met een nietszeggende brief (cf. infra) en er klaarblijkelijk nooit enig overleg of gesprek met de betrokkene of de ouders aan voorafging, komt weinig waarachtig over.

Verder bent u weinig bekend met de homoscene in Oeganda.

U legde een attest van LGBTI Uganda Alliance voor, maar u stelde dat u niets over deze organisatie kent (gehoor CGVS, p. 18). U bleek geen ontmoetingsplaatsen voor homoseksuelen te kennen, hetgeen u verantwoordde door te zeggen dat u er geen gelegenheid voor had omdat u naar

school moest (gehoor CGVS, p. 21). Dit is merkwaardig in het licht van uw eerdere bewering dat uw vriendin Sara actief was binnen de organisatie LGBTI (gehoor CGVS, p. 18), omdat men zou verwachten dat zij u toch zou hebben meegenomen naar dergelijke plaatsen. Op de vraag of u personen kent die problemen kregen omwille van hun geaardheid, antwoordde u dat er veel gevallen zijn, maar dat u er geen persoonlijk kent (gehoor CGVS, p. 22).

Met betrekking tot de door u voorgelegde documenten kan het volgende worden opgemerkt.

U legde een document voor van de Mbogo Mixed Secondary School, waarin wordt vermeld dat u uitgewezen wordt uit deze school. Naast de vaststelling dat in deze brief van nota bene een onderwijsinstelling verschillende spellingsfouten voorkomen, zelfs in het motto van de school, kan worden opgemerkt dat de formulering "(...) Magala Shakira (...) Has Been Indefinitely Expelled From School Due To Her Anti Social Behaviours Of Lesbian Which Are Not Allowed In Our School Community (...) "(sic) erg gekunsteld overkomt. Het is bovendien vreemd dat een school een dergelijk onderwerp als lesbianisme onomwonden in een document zou vermelden als reden voor uitwijzing en hier niet discreter mee zou omspringen, gezien het taboe op dit onderwerp in de Oegandese maatschappij. Verder is de brief geadresseerd aan u, maar uit uw verklaringen kan worden opgemaakt dat de brief aan u werd meegegeven 'om ook thuis te kunnen uitleggen dat we weggestuurd waren (gehoor CGVS, p. 14). Het is onwaarschijnlijk dat de schoolautoriteiten de brief zouden meegeven aan de uitgewezen leerling zelf en er niet voor zouden zorgen dat de brief rechtstreeks in handen van de ouders terechtkomt. Die alles laat toe om de authenticiteit van het document te betwijfelen.

Voor wat betreft het attest van LGBTI Uganda Alliance kan worden opgemerkt dat u deze organisatie niet kent (cf. supra), zodat men zich kan afvragen hoe deze organisatie over u en uw uitwijzing uit de school kan getuigen. In het document staat vermeld "(...) that our acts of homophobic are illegal in our country and for that reason she has been expelled from school (...) ", waar het gebruik van het woord "homophobic" wellicht een merkwaardige vergissing betreft, die andermaal vragen oproept bij de waarachtigheid van dit document en van de integriteit van de organisatie die erachter schuilgaat.

Voor wat betreft uw reis kan nog worden opgemerkt dat het merkwaardig is dat u de vrouw met wie u van Oeganda naar België kwam niet bij naam kent (gehoor CGVS, p. 7). Het is erg onwaarschijnlijk dat de moeder van Sara u niet aan deze dame zou hebben voorgesteld, vermits zij het was die u naar België bracht.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u lesbisch geaard bent en dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

De weinig overtuigende verklaringen die u gaf kunnen bezwaarlijk worden toegeschreven aan uw jonge leeftijd. Tijdens het gehoor gaf u in het algemeen immers blijk van grote alertheid en zeer goed begrip van de gestelde vragen, alsook van een goede situering in tijd en ruimte. Zowel uw voogd als uw advocate benadrukten uw intelligentie en sterke persoonlijkheid (gehoor CGVS, p. 23-25).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Zij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf die zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

3.2. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoeksters verklaringen voldoende zijn om haar problemen geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. De commissaris-generaal is verder niet verplicht om alle aangebrachte feiten te controleren, zo dit al mogelijk zou zijn. Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792).

3.3. Verzoekster verklaart Oeganda te zijn ontvlucht omdat ze er geïsoleerd werd omwille van haar lesbische geaardheid.

3.4. De commissaris-generaal wijst op tal van hiaten en onaannemelijkheden in haar verklaringen die de geloofwaardigheid van het asielrelaas onderuithalen. Verzoekster kon haar lesbische partner S. onvoldoende toelichten en was onbekend met tal van elementaire gegevens zoals haar geboortedatum, haar vrienden, haar vroegere relaties en haar activiteiten voor de organisatie LGBTI. Voorts komen haar verklaringen oppervlakkig voor nu niet aannemelijk is dat gedurende een intieme seksuele relatie met S., nooit over de toekomst als lesbisch koppel werd gesproken of de gevolgen ervan voor een eventuele kinderwens. Dat verzoekster enkel over school, muziek praatte (gehoorverslag CGVS, p.19) kan niet worden aangenomen in het licht van hun moeilijkheden en uitsluiting op school. Bezwaarlijk kan op basis van verzoeksters verklaringen de waarachtigheid van een lange lesbische relatie blijken.

3.5. De commissaris-generaal meent daarbij terecht dat verzoeksters handelwijze op verschillende punten roekeloos en ongeloofwaardig voorkomt. De Raad ziet niet in waarom verzoekster -of enig andere leerling- op een publiek toegankelijke plaats en frequent bewandelde plaats als de slaapzaal, seksuele betrekkingen zou hebben. Voorts kunnen verzoeksters verklaringen evenmin geobjectiveerd worden wat betreft de manier waarop zij reageerde toen zij van school werd gestuurd. Verzoekster beweert dat zij toen gewoon naar huis zou zijn gegaan en hebben toegegeven aan haar vader dat zij lesbisch was en om die reden van school werd gestuurd, terwijl zij zelf niet wist hoe de directie van haar school dit te weten was gekomen, zij nooit betrappt werd, en er geen bewijzen voorhanden waren van haar lesbische geaardheid. Bovendien is niet aannemelijk dat de ouders van verzoekster niet concreet zouden ingelicht worden. De voorgelegde brief aan de "*The Guardians/Parents of Magala Sharikra*" is naast de tal van in de bestreden beslissing opgesomde vormelijke anomalieën niet ernstig nu niet kan aangenomen worden dat de school verzoeksters ouders -die ook het lesgeld moeten betalen- niet concreet benoemt. Voorts kan evenmin aangenomen worden dat een publiek gemaakte lesbische relatie niet met de ouders van beide meisjes -desgevallend met en in de school- wordt besproken.

Voorts kan niet worden ingezien dat de ouders van verzoekster verkozen om een derde en niet hun eigen dochter die thans verdwenen is, in veiligheid te brengen. Immers indien verzoekster eraan voorbijgaat dat ook haar vriendin/partner publiekelijk in opspraak werd gebracht, dan kan niet worden

aangenomen dat de (school)gemeenschap dergelijke informatie niet verspreidt. De bewering dat de ouders van S. geen problemen hadden met haar lesbische geaardheid is onvoldoende wanneer de gemeenschap zelf zoals verzoekster stelt, lesbische vrouwen vervolgt. Evenmin is aannemelijk dat deze ouders die bekend zijn met een organisatie die opkomt voor homoseksuelen, de SMUG, haar niet eerst met deze mensen in contact zouden brengen vooraleer verzoekster als niet begeleide minderjarige naar een ander continent te sturen.

3.6. Ten slotte is ongeloofwaardig dat de ouders van S., de minderjarige verzoekster zouden laten vertrekken naar Europa zonder haar veiligheid enigszins op te volgen. Een dergelijke zware nalatigheid valt niet de rijmen met hun belangrijke financiële steun voor haar migratie naar Europa en hun zorg en onderdak toen haar ouders verzoekster beweerdelijk hadden verstoten. Bovendien heeft verzoekster nog steeds contact met hen en werd ze geholpen aan een attest van LGBTI ter adstructie van haar asielaanvraag. Verzoeksters verklaringen komen dan ook over de gehele lijn ongeloofwaardig voor.

3.7. De documenten die verzoekster neerlegde kunnen de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas niet vitiëren. Vooreerst toont verzoekster haar identiteit niet aan, ze legt geen originele identiteitsdocumenten met foto neer, wat temeer klemt nu zij hiervoor geen aannemelijke verklaring geeft en haar voorgehouden illegale reisweg naar Europa vaag blijft terwijl verzoekster een illegale reisweg navenant moet kunnen toelichten. Aldus kan evenmin worden vastgesteld of de neergelegde documenten haar aangaan. Voorts wijst de commissaris-generaal er terecht op dat het merkwaardig is dat een school in een brief onomwonden zou stellen dat één van de leerlingen van school werd gestuurd omdat ze lesbisch is, dat het tevens opmerkelijk is dat de LGBTI zichzelf zou omschrijven als homofoob, en dat beide documenten behept zijn met tal van flagrante spellingsfouten, wat de authenticiteit van deze stukken ondergraaft. Ter terechtzitting wordt nog een affidavit van de SMUG neergelegd van 2 maart van 2013. Een affidavit is geen authentieke akte, maar een bevestiging van de daarin vermelde eenzijdige verklaring op de daarin bepaalde dag. Het bewijst geenszins dat de eenzijdige verklaring zelf waarachtig is. Daarbij indien de SMUG inderdaad alle klachten en discriminaties registreert, dan kan slechts vastgesteld worden dat ze zelf stellen verzoekster niet te kennen en enkel op haar aanvraag een affidavit te schrijven "voor haar asielaanvraag in België". Dit stuk is aldus geenszins een onafhankelijke objectieve brief. Hoe dan ook moeten neergelegde stukken om enige bewijswaarde te hebben, ondersteund worden door overtuigende verklaringen en een geloofwaardig asielrelaas, wat zoals blijkt uit wat voorafgaat *in casu* niet het geval is.

3.8. Verzoekster beperkt zich verder in het verzoekschrift voornamelijk tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan. Zij voegt hier ook verduidelijkingen aan toe, met name aangaande haar relatie met S, de geboortedatum en activiteiten voor LGBTI van S., verzoeksters contacten met de ouders van S. en haar handelingen nadat haar relatie ontdekt werd, wat echter slechts blote post-factum beweringen zijn. Verzoekster laat echter na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen, noch brengt zij thans argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.9. De Raad benadrukt tenslotte dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen. Verzoekster toont evenmin aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.11. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK